

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961200305

บ 27632

KE
160
ศ365ท
2555

สำนักงานศาลปกครอง.
ที่นี้...สถานีคดีปกครอง 2.

#73613

วันที่ 25, พ.ค., 58

เลขทะเบียน 2127632

KE

เลขหมู่ 160

๕๖๖๓ ๕๕๕

สถานีคตปทครอง 2

สถานีคตปทครอง 2

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

หอจดหมายเหตุสมเด็จพระสังฆราช

สุภรณ์ สันตจิตต์

18-5-58

สำนักงานศาลปกครอง

ที่นี่...สถานีคดีปกครอง 2

ISBN 974-8305-07-4

พิมพ์ครั้งที่ 6 : พฤษภาคม 2555

จำนวน 10,000 เล่ม

จัดพิมพ์โดย

สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานศาลปกครอง

เลขที่ 120 หมู่ที่ 3 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง

เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210 โทรศัพท์ 0 2141-1111

Call Center
1355

<http://www.admincourt.go.th>

พิมพ์ที่ : บริษัท สหมิตร พรินต์ติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด โทร. 02-903-8257-9

Preface

คำนำ

(พิมพ์ครั้งที่ 6)

หนังสือ **ที่นี่...สถานีคดีปกครอง 2** เป็นสื่อประชาสัมพันธ์อีกหนึ่งรายการที่ผลิตขึ้นเพื่อตอบสนองต่อภารกิจการสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับคดีปกครองประเภทต่างๆ โดยใช้วิธีการคัดเลือกคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง นำมาเขียนในลักษณะของเรื่องสั้นจบในตอน มีเนื้อหาที่กระชับ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย สำนักงานศาลปกครองเคยจัดพิมพ์หนังสือ**ที่นี่...สถานีคดีปกครอง 1** มาก่อนหน้านี้แล้ว และได้รับการตอบรับด้วยดี สำนักงานศาลปกครองจึงได้จัดพิมพ์หนังสือ **ที่นี่...สถานีคดีปกครอง 2** ตามมาเป็นลำดับ

สำนักงานศาลปกครองหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ **ที่นี่...สถานีคดีปกครอง 2** เล่มนี้จะสร้างความรู้ความเข้าใจและก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้อ่านได้เช่นเดียวกับเอกสารประชาสัมพันธ์ชุดอื่นๆ ของสำนักงานศาลปกครอง

สำนักงานศาลปกครอง

พฤษภาคม 2555

สารบัญ

Content

สถานีที่ 1	สอบตกเพราะหมดอายุ	7
สถานีที่ 2	ขอทาง	13
สถานีที่ 3	ขับรถต้องปฏิบัติตามกฎจราจร	19
สถานีที่ 4	งานนี้พ้อไม่เกี่ยว	25
สถานีที่ 5	เกือบเสียชีวิต	31
สถานีที่ 6	(ไม่)รู้ได้ไหม	35
สถานีที่ 7	การสอบที่ไม่ต้องเข้าสอบ	41
สถานีที่ 8	ขออยู่ด้วยคน	47
สถานีที่ 9	ขอมีส่วนแบ่งด้วยคน	53
สถานีที่ 10	เหตุเกิดในแวดวงสีกาก็	59
สถานีที่ 11	ช่วยด้วย!!! หนูติด F	65

ก่อนออกเดินทาง...

“

ศาลปกครองเป็นองค์กรตุลาการที่จัดตั้งขึ้นเป็นเอกเทศ แยกต่างหากจากศาลยุติธรรม เพื่อทำหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดีปกครอง ซึ่งเป็นคดีพิพาทระหว่างเอกชนกับหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือคดีพิพาทระหว่างหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกันเอง ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด

ดังนั้น ศาลในประเทศไทยจึงประกอบด้วย ศาลปกครอง ซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีปกครอง และศาลยุติธรรม ซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีแพ่ง คดีอาญา และคดีอื่นๆ ที่กฎหมายกำหนดไว้เฉพาะ

การจัดกระบวนการยุติธรรมออกเป็นกระบวนการยุติธรรมทางปกครองซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลปกครอง และกระบวนการยุติธรรมทางแพ่งและอาญาซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม ทำให้ปัจจุบันประเทศไทยจัดอยู่ในระบบศาลที่เรียกว่า **“ศาลคู่”** ซึ่งต่างไปจากเดิมที่เป็นระบบ **“ศาลเดี่ยว”**

”

มาตรา 9 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้

(1) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด เนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างชั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ

(2) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

(3) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

(4) คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง

(5) คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐฟ้องคดีต่อศาลเพื่อบังคับให้บุคคลต้องกระทำหรือละเว้นกระทำอย่างหนึ่งอย่างใด

(6) คดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง ■

สถานีที่ 1

สอบตก เพราะหมดอายุ

8 สอบตก เพราะหมดอายุ

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.10/2547

“สอบได้เป็นเรื่องตลก สอบตกเป็นเรื่อง
ธรรมดา” คำกล่าวนี้ถ้าฟังอย่างผิวเผินก็เป็น
ประโยคเปรียบเปรยที่สร้างอารมณ์ขัน แต่ในเรื่อง
ที่กำลังจะกล่าวถึงนี้คงต้องเพิ่มประโยคพ่วงท้าย
อีกสักเล็กน้อยว่า “สอบได้เป็นเรื่องตลก สอบตก
เป็นเรื่องธรรมดา ถ้าไม่คิดมาก ก็ไม่เป็นไร”

เรื่องราวมีอยู่ว่า นายแพทย์ หนู่มไฟแรงผู้มีความชำนาญด้านการชันรายนต์ ไปสอบเข้ารับการคัดเลือกเป็นพนักงานชันรายนต์ของโรงพยาบาลสามช่าซ่า ผลการสอบทำให้นายแพทย์จะได้รับคัดเลือกเป็นพนักงานชันรายนต์ของโรงพยาบาลฯ แต่โชคร้ายกลับมาเยือนนายแพทย์โดยทันที เมื่อใบอนุญาตชันรายนต์ของนายแพทย์หมดอายุก่อนวันที่จะมาสมัครเข้ารับการคัดเลือก จึงส่งผลให้นายแพทย์ไม่ได้รับการคัดเลือก

ก่อนจะสายเกินไป นายแพทย์ผู้ได้รับผลกระทบจากการไม่ได้รับคัดเลือกดังกล่าว จึงยื่นฟ้องต่อศาลปกครองว่า นายแพทย์ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสามช่าซ่ากระทำการไม่ถูกต้องตามกฎหมายและกระทำการโดยไม่มีอำนาจและไม่สุจริต เพราะนายแพทย์ได้ออกประกาศยกเลิกผลการสอบคัดเลือกเป็นพนักงานชันรายนต์ของโรงพยาบาลสามช่าซ่าที่นายแพทย์เป็นผู้ได้รับการคัดเลือกแต่ต้องถูกตัดสิทธิ เนื่องจากใบอนุญาตชันรายนต์ส่วนบุคคลของตนเองได้สิ้นอายุก่อนวันที่จะเข้ามาสมัครรับการคัดเลือก โดยนายแพทย์ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสามช่าซ่าได้ประกาศให้ผู้ได้รับการคัดเลือกสำรองเป็นผู้ได้รับการคัดเลือกแทนตนด้วย

นายแพทย์ จึงฟ้องศาลปกครองขอให้ศาลมีคำสั่งยกเลิกประกาศผลการคัดเลือกบุคคลเพื่อเป็นลูกจ้างชั่วคราวและให้ตนเองเป็นผู้ได้รับการคัดเลือกตามเดิม

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ประกาศของนายแพทย์ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสามช่าซ่า เรื่อง การรับสมัครบุคคลทำหน้าที่พนักงานชันรายนต์กำหนดคุณสมบัติให้ผู้สมัครต้องเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตชันรายนต์ตามกฎหมาย แสดงว่านายแพทย์ประสงค์จะรับคนที่สามารถปฏิบัติหน้าที่ชันรายนต์ได้ทันที โดยไม่ต้องรอให้ไปขอหรือไปต่อใบอนุญาตชันรายนต์ใหม่อีก ซึ่งตามมาตรา 42 วรรคหนึ่งแห่ง พ.ร.บ. รายนต์ฯ กำหนดว่าผู้สมัครต้องได้รับใบอนุญาตชันรายนต์และต้องเป็นใบอนุญาต

ที่ยังไม่ถึงสิ้นอายุ เพราะตามมาตรา 65 แห่ง พ.ร.บ. ฉบับเดียวกัน ได้กำหนดความผิดสำหรับผู้ที่ขับรถเมื่อใบอนุญาตขับรถย่นต์สิ้นอายุไว้ อีกทั้งการต่ออายุใบอนุญาตขับรถย่นต์ก็ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด ดังนั้น จึงไม่แน่ว่าผู้ที่ไปขอต่ออายุใบอนุญาตดังกล่าวจะได้รับการอนุญาตให้ต่ออายุทุกรายเสมอไปหรือไม่ บุคคลที่ใบอนุญาตขับรถย่นต์สิ้นอายุแล้วจึงไม่ใช่บุคคลที่โรงพยาบาลดังกล่าวประสงค์จะรับสมัครคัดเลือก เมื่อในวันยื่นใบสมัครปรากฏว่า ใบอนุญาตขับรถย่นต์ของนายแห่งได้สิ้นอายุแล้ว นายแห่งจึงไม่ใช่ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตขับรถย่นต์ตามกฎหมาย และไม่มีคุณสมบัติตามประกาศรับสมัครดังกล่าว จึงไม่มีสิทธิเข้ารับการคัดเลือกให้เข้าทำงานในตำแหน่งพนักงานขับรถย่นต์ ประกาศฉบับดังกล่าวที่ให้นายแห่งเป็นผู้ได้รับการคัดเลือก จึงเป็นประกาศที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การที่นายหน่องผู้อำนวยการโรงพยาบาลสามซ่า ออกประกาศเพื่อยกเลิกผลการคัดเลือกนายแห่งเป็นลูกจ้างชั่วคราวจึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นจึงพิพากษายกฟ้อง

นายแห่งก็ยังไม่ละความพยายามหลังจากที่ได้ฟังการพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จึงได้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดว่า ตนเองเป็นผู้มีคุณสมบัติครบถ้วนเนื่องจากเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตขับรถย่นต์ส่วนบุคคลมาแล้วประมาณ 9 ปีเศษ แม้ว่าใบอนุญาตดังกล่าวจะสิ้นอายุแล้วก็ตาม แต่ตนเองก็มีความชำนาญในการขับรถย่นต์เป็นอย่างดี ซึ่งหลังจากสมัคร ตนเองก็ได้ต่อใบอนุญาตขับรถย่นต์ส่วนบุคคลโดยถูกต้องแล้ว ประกอบกับในวันรับสมัครนั้น นายหน่อง ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสามซ่าก็ไม่ได้ทักท้วง จึงถือว่าเป็นการยอมรับว่า แม้ใบอนุญาตขับรถย่นต์ส่วนบุคคลของตนเองจะสิ้นอายุก็ไม่ถือเป็นสาระสำคัญ การคัดเลือกตนเองแล้วมายกเลิกผลการคัดเลือกภายหลัง จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การที่ใบอนุญาตขับรถยนต์ของ นายแห่งสิ้นอายุแล้วขณะที่ยื่นใบสมัคร มีผลเท่ากับนายแห่งไม่ใช่ผู้ที่ ได้รับใบอนุญาตขับรถยนต์ตามกฎหมาย แต่เป็นเพียงผู้เคยได้รับใบอนุญาต ขับรถยนต์ส่วนบุคคลมาแล้วเท่านั้น ซึ่งย่อมไม่แตกต่างไปจากบุคคลทั่วไป ที่ไม่มีใบอนุญาตให้ขับรถยนต์แต่อย่างใด และหากนายหน่องผู้อำนวยการ โรงพยาบาลสามขาฯ ประสงค์จะให้บุคคลทั่วไปสมัครได้โดยให้ขอใบอนุญาต ขับรถยนต์ในภายหลังก็ไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดข้อความตามประกาศดังกล่าว ด้วยเหตุนี้ นายแห่งจึงเป็นผู้ขาดคุณสมบัติที่จะสมัครเข้ารับการศึกษา พนักงานขับรถยนต์ตามประกาศ และการที่นายแห่งได้รับใบอนุญาตขับรถยนต์ ส่วนบุคคลโดยถูกต้องในภายหลังจากที่ได้สมัครแล้วย่อมไม่ทำให้คุณสมบัติ ในการสมัครเข้ารับการศึกษา มีผลสมบูรณ์ย้อนหลังแต่อย่างใด ประกอบกับ การที่นายหน่องได้รับใบสมัครของผู้ฟ้องคดีไว้และประกาศให้นายแห่ง เป็นผู้ได้รับการคัดเลือกด้วยความผิดพลาด อันเนื่องมาจากการตรวจสอบ คุณสมบัติของผู้สมัคร จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอันมีเหตุ มาจากนายแห่งได้ให้ข้อมูลไม่ถูกต้องครบถ้วน กรณีนี้จึงไม่ผูกพันนายหน่อง ที่จะต้องรับนายแห่งให้เข้าทำงาน นายหน่องจึงมีอำนาจที่จะเพิกถอน ประกาศดังกล่าวซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครองได้ตามมาตรา 49 และมาตรา 50 แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลปกครอง

ชั้นต้น

จากเรื่องราวที่กล่าวมาข้างต้น สอนให้รู้ว่า สอบได้เป็นเรื่องตลก แต่ถ้าสอบตกคงไม่เป็นเรื่องธรรมชาติเสมอไป ถ้านั้นหมายถึงหน้าที่การงาน ในอนาคตตั่งกรณีของนายแห่ง ผู้ฟ้องคดี ■

สถานีที่ 2

ช่องทาง

ข้อทาง

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.17/2547

คดีพิพาทเกี่ยวกับที่ดินเป็นคดีพิพาท
อีกประเภทหนึ่งที่เข้าสู่การพิจารณาพิพากษาของ
ศาลปกครองเป็นจำนวนมาก ซึ่งเรื่องที่จะกล่าวถึง
ต่อไปนี้ เป็นกรณีศึกษาที่น่าสนใจเกี่ยวกับการที่
เจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งออก น.ส. 3 ก.โดยไม่ชอบ
ด้วยกฎหมาย

เรื่องราวเกิดจากว่า นางสาวสุดสวยชาวบ้านคนหนึ่งของหมู่บ้านหนึ่งสอง ไม่สามารถเดินทางในถนนที่เดิมเคยใช้เป็นทางสัญจรไปมาได้อย่างสะดวกและเป็นทางที่คนในหมู่บ้านยังได้ใช้ประโยชน์เพื่อชักรากซุงจากป่าเข้าสู่หมู่บ้านอีกด้วย ทั้งนี้เป็นผลมาจากการที่นายสุดหล่อ เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสามสี่ มีคำสั่งออก น.ส. 3 ก. ทับทางสัญจรดังกล่าว อีกทั้งผู้ครอบครองที่ดินยังได้ใช้เครื่องจักรทำลายและปิดเส้นทาง รวมทั้งปิดทางวางท่อส่งน้ำเพื่อการเกษตรที่อยู่ใกล้เคียงเก็บน้ำด้วย เมื่อทางที่เคยใช้ประโยชน์มานานถูกปิดกั้น นางสาวสุดสวยจึงได้ไปร้องเรียนต่อนายอำเภอ นายอำเภอจึงได้ตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ขึ้น ซึ่งเมื่อคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงจากภาพถ่ายทางอากาศและจากคำบอกเล่าของราษฎรแล้ว ก็สรุปว่าน่าจะมีทางสาธารณประโยชน์ตัดผ่านที่ดิน น.ส. 3 ก. ดังกล่าวจริง เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ นายอำเภอจึงสั่งให้นายสุดหล่อ เจ้าพนักงานที่ดิน ตรวจสอบหลักฐานที่ดิน น.ส. 3 ก. อีกครั้ง จากนั้นไม่นาน นายสุดหล่อซึ่งเป็นเจ้าพนักงานที่ดินได้แจ้งผลการตรวจสอบว่า น.ส. 3 ก. ดังกล่าวออกโดยถูกต้องตามกฎหมายแล้วโดยการเดินสำรวจเพื่อออก น.ส. 3 ก. ฉบับดังกล่าวนั้น ได้ถือเอกสารนำชี้ของนายดำดี ผู้ใหญ่บ้านหมู่บ้านหนึ่งสอง โดยนายดำดีได้ให้ถ้อยคำแก่ตนว่า ทางดังกล่าวเกิดรถลากซุงไม่วิ่งผ่านไปมา ไม่มีสภาพเป็นทางสาธารณะแต่อย่างใด ตนจึงได้ถือตามการชี้หน้านั้น

เมื่อความเห็นของทั้งสองฝ่ายไม่ลงรอยกัน นางสาวสุดสวย จึงขอเป็นตัวแทนของชาวบ้านผู้ได้รับความเดือดร้อนจากคำสั่งดังกล่าวฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนการออก น.ส. 3 ก. ฉบับเจ้าปัญหา

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า จากหลักฐานระวางรูปถ่ายทางอากาศปรากฏวัดลายเส้นทางพิพาทอย่างชัดเจน และเมื่อพิจารณาประกอบการให้ถ้อยคำของผู้นำทำการสำรวจ ผู้ใหญ่บ้าน และนายอำเภอแล้วเห็นว่า เส้นทางที่พิพาทเป็นทางสาธารณประโยชน์ที่มีอยู่ก่อนการเข้าจับจองที่ดินของราษฎร ดังนั้น ในการออก น.ส. 3 ก. ของนายสุดหล่อ

เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสามสี โดยมีได้กันทางสาธารณประโยชน์ออกจากที่ดินเพื่อออก น.ส. 3 ก. แต่ได้กันทางสาธารณประโยชน์ไว้อีกด้านหนึ่ง ทั้งที่เส้นทางดังกล่าวมิได้มีอยู่จริง จึงเป็นการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐใช้ดุลพินิจในการรับฟังข้อเท็จจริงโดยปราศจากข้อเท็จจริงที่สนับสนุนการใช้ดุลพินิจดังกล่าวได้ แม้นายสุดหล่อจะอ้างว่าในการออก น.ส. 3 ก. ดังกล่าวได้ดำเนินการถูกต้องตามขั้นตอนของกฎหมายแล้วก็ตาม แต่โดยที่การออก น.ส. 3 ก. นี้ เป็นการเดินสำรวจโดยใช้รูปถ่ายทางอากาศ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงที่ขัดแย้งกับระวางรูปถ่ายทางอากาศ เจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องใช้ดุลพินิจในการตรวจสอบอย่างรอบคอบ ศาลปกครองชั้นต้นจึงพิพากษาให้เพิกถอน น.ส. 3 ก. ฉบับดังกล่าว

เมื่อนายสุดหล่อ เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสามสีได้รับฟังคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นแล้ว จึงได้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดเพื่อขอให้วินิจฉัยชี้ขาดก่อนที่จะบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

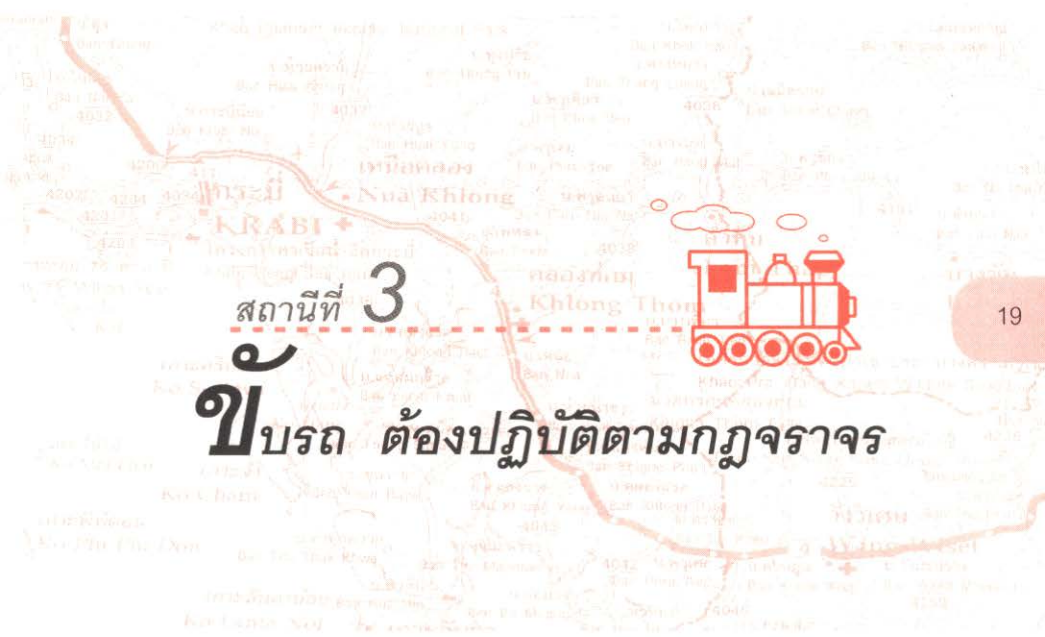
ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า มีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า น.ส. 3 ก. ฉบับดังกล่าว ออกโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ซึ่งการจะวินิจฉัยในประเด็นดังกล่าว ต้องได้ข้อเท็จจริงที่ชัดเจนว่าทางพิพาทเป็นทางสาธารณประโยชน์ ซึ่งข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เส้นทางพิพาทเกิดจากรถลากขู่งใช้วิ่งผ่านไปมา โดยปรากฏรูปรอยเส้นทางดังกล่าวในรูปถ่ายทางอากาศของกรมแผนที่ทหาร และราษฎรที่ได้เข้าร่วมตรวจสอบทางพิพาทพร้อมับคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ยืนยันว่าเป็นทางสาธารณประโยชน์ ใช้เดินทางมานานประมาณยี่สิบปี และคณะกรรมการฯ ได้สอบปากคำนายคำดี ผู้ใหญ่บ้านและราษฎรหมู่บ้านหนึ่งสองแล้ว มีความเห็นที่น่าเชื่อว่าเส้นทางที่เกิดข้อพิพาทเป็นทางสาธารณประโยชน์จริง ในขณะที่นายสุดหล่อ เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสามสีอ้างว่า ในการเดินสำรวจเพื่อออก น.ส. 3 ก. ดังกล่าว นายคำดี ผู้ใหญ่บ้านในฐานะผู้ปกครองท้องที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากนายอำเภอได้ให้ถ้อยคำว่ ทางดังกล่าวเกิดจาก

รถลากขูงไม้วิ่งผ่านไปมา ไม่เป็นสภาพทางสาธารณประโยชน์ และนายคำดี เห็นว่า การที่จะถือว่าทางสายใดเป็นทางสาธารณประโยชน์หรือไม่ ขึ้นอยู่กับ การนำชี้ของผู้ปกครองท้องที่เป็นสำคัญรวมถึงจะต้องพิจารณาประกอบกับสภาพ การเป็นทางสาธารณประโยชน์ที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันด้วย กรณีที่ การเดินสำรวจมีสภาพที่แตกต่างจากแผนที่รูปถ่ายทางอากาศ กรมที่ดินจะถือ ตามการนำชี้ของผู้ปกครองท้องที่มาโดยตลอด ซึ่งขัดแย้งกับคำชี้แจง ของสำนักงานที่ดินจังหวัดสามสีที่ชี้แจงว่า ได้พิจารณาหลักฐานระวาง รูปถ่ายทางอากาศ ประกอบรายงานผลการตรวจสอบของคณะกรรมการ ตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า เส้นทางพิพาทเป็นทางสาธารณประโยชน์ ประกอบกับการนำชี้ของนายคำดีผู้ใหญ่บ้านเป็นการนำชี้แนวเขตทางสาธารณ ประโยชน์ขึ้นมาใหม่ ทั้งนี้ไม่ปรากฏร่องรอยเส้นทางในรูปถ่ายทางอากาศ ซึ่งนายอำเภอได้สอบถามประชาชนบริเวณใกล้เคียงพบว่าเส้นทางที่สร้างขึ้นใหม่จริง เนื่องจากเจ้าของที่ดินต้องการปิดเส้นทางพิพาท จึงเชื่อได้ว่าเส้นทางพิพาท ดังกล่าว ราษฎรได้ใช้เดินทางเป็นระยะเวลานานแล้วโดยไม่มีผู้ใดหวงห้าม จนกระทั่งได้มีการออก น.ส. 3 ก. ในภายหลัง การที่พื้นที่ดังกล่าว มีสภาพเป็นทางสาธารณประโยชน์แล้ว เมื่อนายสุดหล่อเจ้าพนักงาน ที่ดินจังหวัดสามสีมิได้กันแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ออกจาก ที่ดิน น.ส. 3 ก. ดังกล่าว จึงเป็นการออก น.ส. 3 ก. ที่มีขอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเป็นคดีพิพาทตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (1) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษา ให้เพิกถอน น.ส. 3 ก. ฉบับดังกล่าว บางส่วนเฉพาะส่วนที่ทับทางสาธารณประโยชน์ ■

สถานีที่ 3

ไปรถ ต้องปฏิบัติตามกฎหมายจราจร

ป้าย บรณ ต้องปฏิบัติตามกฎหมายจราจร

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ พ.5/2547

ปัจจุบันจำนวนรถยนต์บนท้องถนนมีเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อาทิ ปัญหาด้านมลพิษทางเสียง มลพิษทางอากาศ ปัญหาด้านคุณภาพชีวิตของคนในสังคม และที่สำคัญคือปัญหาด้านอุบัติเหตุ ซึ่งทำให้เกิดการสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินไม่เว้นในแต่ละวัน หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบในเรื่องดังกล่าวจึงต้องวางกฎระเบียบเพื่อเป็นมาตรการป้องกันและลดอุบัติเหตุบนท้องถนนที่อาจจะเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

จะเกิดอะไรขึ้นถ้าผู้ที่ต้องปฏิบัติตามกฎรู้สึกว่าการกฎที่ออกมานั้น ทำให้ตัวเองได้รับความเดือดร้อน ลองมาติดตามเรื่องของนายเซนกัน เรื่องราวมีอยู่ว่า เมื่อกิจการรถตู้รับส่งผู้โดยสารของนายเซนเกิดการขาดทุนขึ้น นายเซนจึงต้องปรับเปลี่ยนช่องทางการทำธุรกิจใหม่ โดยได้ปรับเปลี่ยนกิจการจากรถตู้รับส่งคน มาเป็นรถตู้ขนส่งสินค้าไปขายตามที่ต่างๆ แต่การปรับเปลี่ยนไม่สามารถทำได้ง่ายอย่างที่ใจนึก เพราะมีกฎระเบียบเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ให้ปฏิบัติตามว่าผู้ที่ต้องการจะประกอบกิจการขนส่งสินค้านั้น จะต้องได้รับใบอนุญาตประกอบการขนส่งส่วนบุคคลว่าด้วยรถที่ใช้ในการขนส่งสัตว์และสิ่งของ และจะต้องปฏิบัติตามระเบียบอื่นๆ ที่กฎกระทรวงฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2524)ฯ ออกตามความในพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 และฉบับที่ 50 (พ.ศ. 2537)ฯ ออกตามความในพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 กำหนดไว้

นายเซนเหลือวดูกฎระเบียบแล้วเห็นว่าไม่ยุติธรรมและก่อความเดือดร้อนแก่ตนเอง เพราะเดิมรถตู้ของนายเซน ที่สามารถออกรถได้ตลอดวัน เมื่อจุดทะเบียนเปลี่ยนแปลงประเภทเป็นรถบรรทุกของแล้วไม่สามารถออกรถได้ตลอดเวลาเหมือนเดิม เพราะมีกฎระเบียบที่ห้ามรถบรรทุกของวิ่งในบางเวลา เช่น ในช่วงเช้าและช่วงเย็น นอกจากนี้กรมการขนส่งทางบกยังกำหนดให้ผู้ขับรถบรรทุกของจะต้องมีใบอนุญาตขับรถส่วนบุคคลชนิดที่ 2 หรือชนิดที่ 3 ซึ่งนายเซนมองว่าเป็นการยากที่จะหาผู้ได้รับใบอนุญาตดังกล่าวมาขับรถได้ เพราะการขับรถขนาดใหญ่มีรายได้ที่ดีกว่าหรือถ้าจะจ้างผู้ที่มีใบอนุญาตดังกล่าวก็ต้องเสียค่าจ้างแพงกว่าจ้างคนขับรถทั่วไป นอกจากนี้ การที่กรมการขนส่งทางบกออกกฎให้ใช้ป้ายทะเบียนใหญ่ทำให้ไม่สะดวกในการใช้รถ เพราะต้องถูกตรวจตราจากด่านตรวจขนส่งขนาดใหญ่ตามต่างจังหวัดซึ่งมีรถตรวจตราเป็นจำนวนมากและนายเซนยังต้องจัดให้มีสมุดประจำรถ รายงานประวัติผู้ประจำรถ ใบกำกับสินค้า และเอกสารอื่นๆ ไว้ประจำรถอีก นายเซนมองว่าเรื่องนี้ไม่ยุติธรรม เพราะเมื่อขึ้นทางด่วนหรือผ่านด่าน รถตู้ของนายเซน

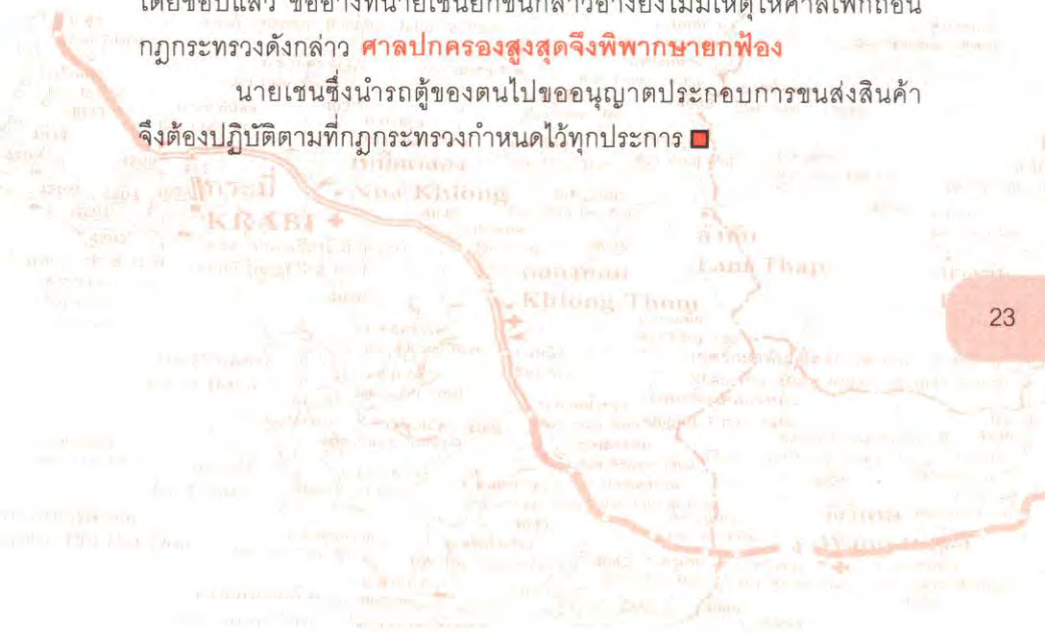
เสียค่าผ่านทางเท่ากับรถ 4 ล้อ และการที่รถรุ่นเดียวกันถ้าจดทะเบียน ส่วนบุคคลก็สามารถใช้ใบอนุญาตขับรถส่วนบุคคลได้ แต่รถของนายเซน ซึ่งมีเพียงคนขับรถกับสินค้ากลับต้องมีใบอนุญาตพิเศษ ซึ่งมีเงื่อนไขมากมาย ตามที่กล่าวมาข้างต้น

ด้วยเหตุผลตามที่กล่าวมา นายเซนมีความคิดเห็นว่าการออกกฎ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวเป็นการเลือกปฏิบัติ ขาดหลักของความเป็นธรรม และความถูกต้อง และเป็นการละเมิดสิทธิของประชาชน จึงยื่นฟ้องต่อ ศาลปกครองเพื่อขอให้ศาลเพิกถอนกฎที่เกี่ยวข้องในเรื่องดังกล่าว

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า กฎกระทรวงฉบับที่ 4 (พ.ศ.2524)ฯ ออกตามความในพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 ซึ่งนายเซนเห็นว่าไม่ยุติธรรมกับตนนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมรถที่ใช้ ในการประกอบการขนส่งให้มีความเหมาะสมในการขนส่ง มีสภาพมั่นคง แข็งแรงและไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของประชาชน การกำหนดกฎเกณฑ์ในการขออนุญาตและการอนุญาตก็เป็นไปตามที่ พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 บัญญัติไว้ และสอดคล้อง กับเจตนารมณ์แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ส่วนกฎกระทรวงฉบับที่ 50 (พ.ศ. 2537)ฯ ซึ่งบัญญัติว่า ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตประกอบการขนส่ง ตามประเภทที่กำหนด จะต้องจัดให้มีสมุดประจำรถ ประวัติผู้ประจำรถ และหรือใบกำกับสินค้าที่ทำการขนส่ง และต้องทำรายงานเกี่ยวกับการขนส่ง และอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นด้วย ก็เป็นไปตามที่พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 บัญญัติไว้ และสาเหตุที่หน่วยงานราชการออกกฎกระทรวงฉบับนี้ ก็เพราะว่าในปัจจุบันเวลาที่มีอุบัติเหตุบนถนน ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบการขนส่ง มักปกปิดไม่ให้ความร่วมมือในการตามตัวผู้ขับรถมาดำเนินคดีตามกฎหมาย และบางครั้งผู้ได้รับใบอนุญาตขนส่ง มักใช้ค่าตอบแทนจูงใจให้ผู้ขับรถ ทำงานจนเกินกำลัง ทำให้ต้องหันไปพึ่งยาเสพติด ซึ่งเป็นต้นเหตุของ อุบัติเหตุทางถนน การที่กฎกระทรวงฉบับนี้กำหนดให้มีประวัติผู้ประจำรถ ก็เพื่อให้สามารถตามตัวผู้ขับรถมาดำเนินคดีได้ ใบกำกับสินค้าก็สามารถ

ใช้เป็นหลักฐานเอาผิดกับผู้ประกอบการที่ทำผิดกฎหมายได้ และรายงานเกี่ยวกับการขนส่งและอุบัติเหตุก็เป็นข้อมูลสำคัญในการจัดระเบียบการขนส่ง ศาลจึงเห็นว่ากฎกระทรวงฉบับนี้ออกมาเพื่อจัดระเบียบการประกอบการขนส่ง วางมาตรการเพื่อป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนซึ่งเป็นประโยชน์กับทั้งราชการและประชาชน การออกกฎกระทรวงดังกล่าวจึงเป็นการใช้ดุลพินิจในการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการตามกฎหมายโดยชอบแล้ว ข้ออ้างที่นายเซนยกขึ้นกล่าวว่าอ้างยังไม่มีเหตุให้ศาลเพิกถอนกฎกระทรวงดังกล่าว **ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษายกฟ้อง**

นายเซนซึ่งนำรถตู้ของตนไปขออนุญาตประกอบการขนส่งสินค้า จึงต้องปฏิบัติตามที่กฎกระทรวงกำหนดไว้ทุกประการ ■

สถานีที่ 4

25

งานนี้พ่อแม่เกี่ยวข้อง

งานนี้พ้อไม่เกี่ยว

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.50/2546

การเข้ารับราชการตำรวจ ถือเป็นความไฝฝืน
อันดับต้นๆ ของชายไทยออกสามศอก ที่ครั้งหนึ่ง
ในชีวิตจะได้ทำหน้าที่เป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์
คอยบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ประชาชนทั่วไป

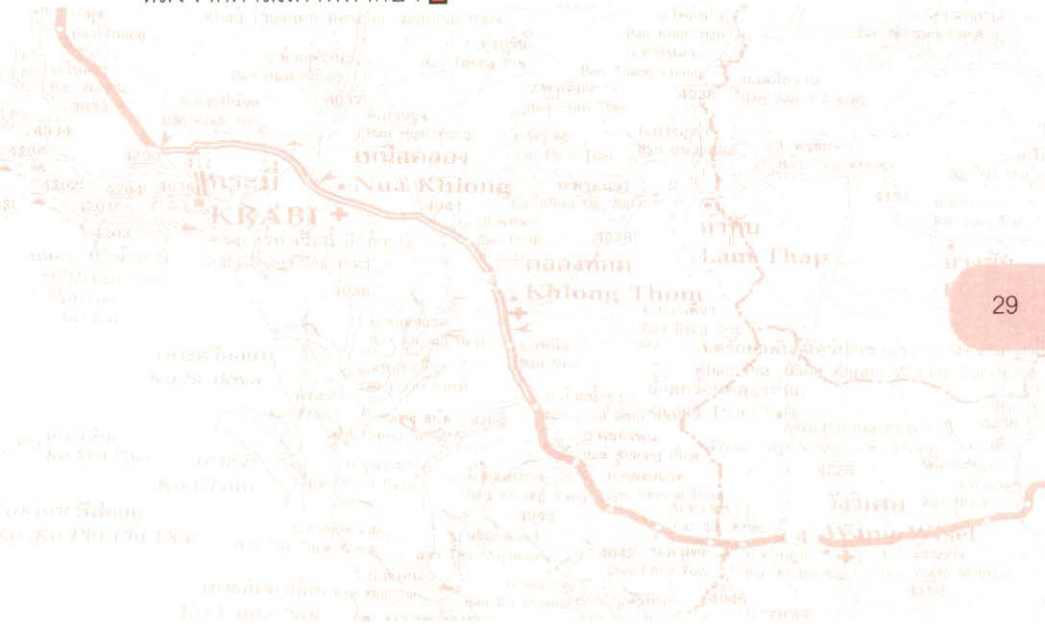

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่นายยอดยิ่ง และภริยาซึ่งเป็นบิดามารดาของนายรักดีจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้า ยาเสพติดจริงหรือไม่ก็ตาม ก็เป็นเรื่องความประพฤติของนายยอดยิ่ง และภริยาเท่านั้น ไม่อาจถือได้ว่านายรักดีเป็นผู้ขาดคุณสมบัติการเข้ารับ ราชการตำรวจ เพราะบกพร่องในศีลธรรมอันดี ตามมาตรา 41 (7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 อันเนื่องมาจากการกระทำของบุคคลอื่นที่มีไซ้เป็นการกระทำของตนเองแต่อย่างใด จึงพิพากษาให้เพิกถอนประกาศผลการสอบดังกล่าว

เมื่อศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนประกาศฯ หน่วยงาน ที่รับผิดชอบจึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยอ้างว่า การวินิจฉัยของศาลยังคงคลาดเคลื่อนไม่ตรงตามข้อเท็จจริงและบทกฎหมาย จึงขอให้ศาลพิพากษายกฟ้อง

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 กำหนดคุณสมบัติเฉพาะตัวของผู้ที่จะได้รับ คัดเลือกโดยเฉพาะในมาตรา 41 (7) ว่าต้องไม่เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี รวมทั้งประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ 3 บทที่ 1 ข้อ 10 ที่กำหนดว่ากรณีอย่างไรจะถือว่าเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีตาม มาตรา 41 (7) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวต่างก็มีความหมายเฉพาะเจาะจง ว่าผู้ที่ จะได้รับการคัดเลือก หรือผู้ที่ จะผ่านการสอบแข่งขันเป็นข้าราชการตำรวจ ต้องไม่เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี มิได้หมายรวมถึงบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น บิดามารดา และพี่น้องสายเลือดเดียวกันหรือผู้ปกครองของผู้ที่จะได้รับ การคัดเลือก หรือผู้ที่ จะสอบแข่งขันเป็นข้าราชการตำรวจซึ่งหมายความว่า กฎหมายมีเจตนารมณ์เพียงตรวจสอบความประพฤติและพฤติการณ์ ของตัวผู้สมัครสอบเท่านั้นไม่ได้รวมถึงบิดามารดาด้วย การที่หน่วยงาน ที่รับผิดชอบมีประกาศตัดสินสิทธิของนายรักดี ไม่ให้ผ่านข้อเขียนในการสอบ คัดเลือกเข้าเป็นนักเรียนพลตำรวจ เพราะถือว่าเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี ตามมาตรา 41 (7) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521

จึงเป็นการออกคำสั่งนอกเหนืออำนาจหน้าที่และไม่ถูกต้อง ศาลปกครอง
สูงสุดจึงพิพากษาให้เพิกถอนประกาศผลสอบคัดเลือกบุคคลเข้าเป็นนักเรียน
พลตำรวจของโรงเรียนตำรวจภูธร ประจำปี 2545 ในบัญชีรายชื่อผู้ไม่ผ่าน
การสอบคัดเลือก เฉพาะส่วนของนายรักดี โดยให้ถือว่านายรักดีเป็น
ผู้สอบคัดเลือกได้ และให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติดำเนินการจัดให้นายรักดี
ได้เข้าเป็นนักเรียนพลตำรวจของโรงเรียนตำรวจภูธรในปีการศึกษาแรก
หลังจากศาลมีคำพิพากษา ■

สถานีที่ 5

6 กีบเสียดสิทธิต

6 กีบเสียดสิทธิต

เขียนโดยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 24/2548

หน้าที่ที่สำคัญอย่างหนึ่งของพลเมืองที่ดีก็คือ การไปใช้สิทธิเลือกตั้งเพื่อคัดสรรคนดีมีความรู้ความสามารถเข้ามาบริหารประเทศ แต่ถ้าหากว่าเราละเลยหน้าที่พลเมืองที่ดีไม่สนใจเหตุบ้านการณเมือง นอนหลับทับสิทธิ วันหนึ่งอาจจะเกิดผลเสียดมาทีหลังอย่างที่เราคาดไม่ถึงเหมือนอย่างที่เกิดขึ้นกับนายโอง์ดินก็เป็นได้

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อนายโง่ดินได้เห็นประกาศรับสมัครผู้ใหญ่บ้านในตำบลของตนและคิดว่าตนเองก็มีคุณสมบัติเหมาะสมกับตำแหน่งนี้ จึงกลับไปรวบรวมเอกสารหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและรีบไปยื่นใบสมัครเป็นคนแรก หลังจากนั้นไม่นานก็ได้รับคำสั่งไม่รับใบสมัครของตนจากนายอำเภอ โดยให้เหตุผลว่าทางคณะกรรมการเลือกผู้ใหญ่บ้านได้ตรวจสอบพบว่านายโง่ดินไม่ได้ไปใช้สิทธิเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาครั้งที่ผ่านมาโดยไม่ได้แจ้งเหตุที่ไม่ไปใช้สิทธิเลือกตั้งดังกล่าว จึงมีผลให้นายโง่ดินเสียสิทธิที่จะสมัครรับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้าน นายโง่ดินกลับมาบ่นคิดทบทวนถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา จึงนึกได้ว่าในระหว่างที่มีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาที่ผ่านมานั้น ตนเองอุปสมบทอยู่จึงทำให้ไม่สามารถไปใช้สิทธิเลือกตั้งได้ เนื่องจากเป็นพระภิกษุ นายโง่ดินจึงได้อุทธรณ์คำสั่งนั้นพร้อมชี้แจงแสดงหลักฐานโดยมีใบสมัครขอบรรพชาอุปสมบท หนังสือรับรองการบรรพชาอุปสมบท รวมทั้งภาพถ่ายของตนขณะทำพิธีอุปสมบทส่งให้กับนายอำเภอ แต่ทว่านายอำเภอก็ยังชี้แจงผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ยืนยันถึงการเสียสิทธิสมัครรับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านของนายโง่ดินเหมือนเดิม นายโง่ดินจึงนำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลปกครอง

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ก่อนที่จะถึงวันเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา นั้น คณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดได้จัดทำบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งตามทะเบียนบ้าน ซึ่งในขณะนั้นนายโง่ดินมีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ต่อมานายโง่ดินได้เข้าอุปสมบทและอุปสมบทอยู่จนถึงวันเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาจึงทำให้ไม่สามารถไปใช้สิทธิเลือกตั้งได้ เนื่องจากมีสถานภาพเป็นพระภิกษุซึ่งเป็นบุคคลที่มีลักษณะต้องห้ามไม่ให้ใช้สิทธิเลือกตั้ง ดังนั้น นายโง่ดินจึงไม่จำเป็นต้องแจ้งเหตุที่ไม่อาจไปใช้สิทธิเลือกตั้งดังกล่าวได้ การที่นายอำเภอมีคำสั่งไม่รับใบสมัครรับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านของนายโง่ดินจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของนายอำเภอนั้นเสีย โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่นายอำเภอออกคำสั่งนั้น ทำให้นายโง่ดิน

สามารถลงสมัครรับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านได้

คราวนี้ถือว่าโชคดีไปสำหรับนายเื่องดิน แต่คราวหน้าอาจจะไม่โชคดีเหมือนอย่างคราวนี้ก็ได้ เพราะฉะนั้นต่อไปหากมีการเลือกตั้งครั้งใด ถ้าไม่จำเป็นก็อย่าละเลยการแจ้งข้อขัดข้องการไปใช้สิทธิเลือกตั้งให้คณะกรรมการการเลือกตั้งทราบจะดีกว่าเพื่อป้องกันการเสียสิทธิอื่นๆ ในภายหลัง ■

สถานีที่ 6

(ไม้) รือ...ได้ไหม

(ไม่) รื้อ....ได้ไหม

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.36/2547

“ไม่มีทีไหนสุขใจเท่าบ้านของเรา” หลายคนคงเห็นด้วย เพราะที่บ้านคือศูนย์รวมความอบอุ่นของครอบครัว เป็นที่พักพิงยามทุกข์ใจ และแน่นอนที่สุดบ้านของใคร ใครก็รัก บางคนเข้าใจทำนองที่ว่า บ้านข้าใครอย่าแตะ ยิ่งถ้าสร้างบ้านมาจากน้ำพักน้ำแรงของตนเอง โดยการเก็บหอมรอมริบวันละเล็กละน้อย ก็ยังมีความผูกพันกับบ้านมากขึ้นไปอีก แล้วถ้าจู่ๆ เกิดมีใครมาสั่งให้รื้อบ้านของเราทิ้งไปล่ะ อากาแบบนี่ถ้าไม่โดนกับตัวเองคงจะ 모르ถึงความรู้สึกว่าเป็นอย่างไร แต่นายรักจริงจะมาเล่าประสบการณ์นั้นให้ฟัง

เรื่องมีอยู่ว่า นายรักจริง และเพื่อนบ้านปลูกสร้างบ้านอยู่บนที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินโดยได้ขออนุญาตจากผู้ใหญ่บ้านผู้ดูแลท้องที่ที่ตนอาศัยอยู่แล้ว นายรักจริงและเพื่อนบ้านอาศัยอยู่ในบ้านในถิ่นนั้นด้วยความสุขมาตลอดจนเวลาผ่านไปราว 10 ปี ก็มีเหตุให้เกือบจะต้องสูญเสียบ้านที่อยู่มานาน เมื่อช่างสังกัดเทศบาลตำบลได้ตรวจพบว่า นายรักจริงและเพื่อนบ้านก่อสร้างบ้านในถิ่นนั้นโดยไม่ได้รับอนุญาตและเป็นอาคารที่สร้างเสร็จแล้ว จึงได้รายงานไปถึงนายกเทศมนตรี ต่อมานายกเทศมนตรีได้มีคำสั่งให้รื้อถอนที่พักอาศัยและห้ามใช้อาคารของนายรักจริงและเพื่อนบ้าน ตามมาตรา 42 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 โดยให้เหตุผลว่าก่อสร้างอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และการกระทำนั้นไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 ซึ่งก่อนสั่งการดังกล่าว นายกเทศมนตรีไม่เคยให้ช่างไปสอบถามหรือแจ้งให้นายรักจริงยื่นคำขออนุญาตแต่อย่างใด

เมื่อนายรักจริงและเพื่อนบ้านได้รับคำสั่งที่ให้รื้อบ้านที่ตนเองเก็บเงินสร้างมานานแรมปีให้หมดสิ้นไปภายในเวลาพริบตาเดียวยอมทำใจไม่ได้ จึงได้ไปยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จังหวัด แต่แล้วเหมือนเคราะห์กรรมซ้ำเมื่อคณะกรรมการฯ ได้วินิจฉัยให้นายรักจริงและเพื่อนปฏิบัติตามคำสั่งของนายกเทศมนตรี นายรักจริงเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวทำให้ตนเองและเพื่อนได้รับความเดือดร้อนเสียหายจึงนำเรื่องนี้มายื่นฟ้องต่อศาลปกครองขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของนายกเทศมนตรีดังกล่าว

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า นายรักจริงและเพื่อนได้ก่อสร้างที่พักอาศัยโดยไม่ได้รับอนุญาตและเป็นอาคารที่สร้างเสร็จแล้ว นายกเทศมนตรีจึงได้ออกคำสั่งห้ามใช้อาคารและให้รื้อถอนอาคารนั้นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 และการออกคำสั่งดังกล่าวเป็นการออกคำสั่งหลังจากที่พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 ประกาศใช้บังคับแล้ว

ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ได้บัญญัติเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง เพื่อเป็นเกณฑ์ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องปฏิบัติตามในกรณีที่ถูกหมายเฉพาะ ไม่ได้กำหนดขั้นตอนและวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองเอาไว้ และเมื่อพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 ไม่ได้บัญญัติถึงขั้นตอนและวิธีดำเนินการไว้โดยเฉพาะ ดังนั้นในการดำเนินการของนายกเทศมนตรี จึงต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 กล่าวคือ ควรจะต้องแจ้งให้นายรักจริงและเพื่อนบ้านทราบก่อนจะออกคำสั่ง เพื่อเปิดโอกาสให้นายรักจริงและเพื่อนได้โต้แย้งคำสั่งดังกล่าว แต่เมื่อการออกคำสั่งของนายกเทศมนตรีไม่ได้แจ้งหรือเรียกนายรักจริงและเพื่อนไปสอบถาม หรือแจ้งให้ไปยื่นคำขออนุญาตก่อนออกคำสั่งดังกล่าว แต่อย่างใด จึงถือได้ว่านายกเทศมนตรีไม่ได้ให้โอกาสนายรักจริงและเพื่อน ได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและไม่ได้ให้โอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนก่อนที่จะออกคำสั่งดังกล่าวตามมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 นอกจากนั้นเมื่อคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือ นายกเทศมนตรีจึงต้องให้เหตุผลประกอบการออกคำสั่งดังกล่าวด้วย ซึ่งเหตุผลนั้นอย่างน้อยจะต้องประกอบด้วยข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อกฎหมายที่อ้างอิง และข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ แต่เหตุผลที่นายกเทศมนตรีให้ไว้ในคำสั่งคืออาคารของนายรักจริงและเพื่อนอาจเป็นภัยอันตรายต่อสุขภาพ ร่างกาย ชีวิต หรือทรัพย์สินโดยไม่มีข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่แสดงให้เห็นว่าอาคารดังกล่าวมีสภาพที่อาจเป็นภัยอันตรายอย่างไร และเหตุผลที่ใช้ในการออกคำสั่งให้รื้ออาคารซึ่งแจ้งว่านายรักจริงและเพื่อนก่อสร้างที่ผิดอาศัยโดยไม่ได้รับอนุญาตและการกระทำนั้นไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ ก็ไม่มีข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญที่แสดงให้เห็นว่าอาคารดังกล่าวมีลักษณะเช่นไรจึงไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า คำสั่งห้ามใช้อาคารและให้รื้อถอนอาคารของนายรักจริงและเพื่อนเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

เนื่องจากไม่ได้ดำเนินการให้ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้นตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวเสีย ทำให้นายรักจริงและเพื่อนบ้านโล่งอกและยิ้มได้อีกหนึ่งแต่ครั้งหน้าถ้าจะทำอะไรบนทรัพย์สินของแผ่นดินก็ควรจะทำให้ถูกต้องจะดีกว่านะนายรักจริง รับรองปลอดภัยกว่าเยอะ ■

40

สถานีที่ 7

การสอบที่ไม่ต้องเข้าห้องสอบ

41

การสอบที่ไม่ต้องเข้าห้องสอบ

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองกลางที่ 1010/2547

ชั้นชื่อว่า “การสอบ” ทุกคนคงจะต้องนึกถึงข้อสอบที่สุดแสนจะยากเหลือเกิน แถมยังต้องเข้าไปนั่งหน้าดำคร่ำเครียดอยู่ในห้องสอบที่มีกรรมการเดินคุมอยู่ตลอดเวลา แต่การสอบในเรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องทำข้อสอบ ไม่จำเป็นต้องมีคนมาคอยคุมเวลาทำข้อสอบ หรือแม้แต่ไม่ต้องเข้าห้องสอบก็สามารถสอบได้ เพราะนั่นเป็นการสอบราคาของหน่วยงานภาครัฐนั่นเอง

เรื่องมีอยู่ว่า นายชยัน ชันแข็ง มีอาชีพประกอบธุรกิจรับจ้าง ทราบข่าวว่าทางองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) จะมีการจัดซื้อจัดจ้าง ใช้งานที่ตนทำอยู่ ก่อนวันปีใหม่ นายชยัน ชันแข็ง คิดจะหารายได้เข้าร้าน จึงได้ทำหนังสือไปถึงนายก อบต. ภูเขาเขียว โดยขอให้ส่งประกาศแจ้งข้อมูล การสอบราคาจัดซื้อจัดจ้างให้แก่ตน และถัดมาอีก 1 เดือน ก็ได้ทำหนังสือ ไปถึงนายก อบต.ทะเลคราม ขอให้ส่งประกาศให้แก่ตนเช่นเดียวกัน หลังจากนั้น ในเดือนกุมภาพันธ์ นายก อบต.ภูเขาเขียวได้มีหนังสือตอบกลับไปยังนายชยัน ชันแข็งว่า ทาง อบต.ภูเขาเขียวยังไม่ได้มีการสอบราคาแต่อย่างใด และเพื่อ ความเป็นธรรมในการแข่งขัน ทาง อบต.ภูเขาเขียวไม่มีนโยบายที่จะจัดส่ง เอกสารสอบราคาให้แก่ผู้ใดเป็นการเฉพาะและหากทาง อบต.ภูเขาเขียว จะประกาศสอบราคาเมื่อใดจะดำเนินการตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2538 และขอให้นายชยัน ชันแข็ง ติดต่อขอทราบข้อมูลข่าวสารการสอบราคา ณ ที่ทำการ อบต. ภูเขาเขียวโดยตรงได้ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์เป็นต้นไป สำหรับนายก อบต. ทะเลครามไม่ได้มีหนังสือตอบไปยังนายชยัน ชันแข็ง แต่อย่างใด

เหตุการณ์ดังกล่าวคงจะดำเนินไปด้วยดี ถ้าไม่มีอะไรเกิดขึ้น หลังจากนั้น แต่เรื่องกลับเป็นตรงข้ามเพราะในวันเดียวกันกับที่นายก อบต. ภูเขาเขียวได้มีหนังสือตอบไปยังนายชยันนั้น นายก อบต.ภูเขาเขียว ก็มี หนังสือไปถึงนายอำเภอว่ามีความประสงค์จะสอบราคาจ้างประจําปีงบประมาณ จำนวน 4 โครงการ พร้อมทั้งขอให้ทางอำเภอปิดประกาศสอบราคาจ้างดังกล่าว และในขณะเดียวกันก็ได้ปิดประกาศสอบราคาไว้ ณ ที่ทำการ อบต.ภูเขาเขียว รวมทั้งส่งประกาศสอบราคาให้องค์การบริหารส่วนตำบลต่างๆ เพื่อ ประชาสัมพันธ์และจัดส่งประกาศสอบราคาให้ผู้รับจ้างรายอื่นจำนวน 6 ราย โดยไม่ได้ส่งประกาศสอบราคาให้แก่นายชยันแต่อย่างใด เพราะเห็นว่า มีผู้รับจ้างจำนวนมาก และนอกจากนี้ อบต.ภูเขาเขียวยังเคยได้ส่งเอกสาร สอบราคาให้นายชยันหลายครั้งแล้ว แต่นายชยันก็ไม่เคยมายื่นซองเสนอราคา สำหรับนายก อบต.ทะเลครามได้มีหนังสือถึงนายอำเภอหลังจากที่ทาง

นายก อบต.ภูเขาเขียวส่งไปถึงเพียงวันเดียวโดยมีความประสงค์เหมือนกันคือขอให้เผยแพร่ประกาศสอบราคาจ้างให้แก่ผู้สนใจทราบ และขณะเดียวกันก็ได้มีการปิดประกาศไว้ ณ ที่ทำการของ อบต.ทะเลคราม และจัดส่งประกาศสอบราคาให้ผู้รับจ้างรายอื่นจำนวน 11 ราย โดยไม่ได้ส่งประกาศสอบราคาให้แก่นายชยัน ชันแข็ง เช่นกัน เมื่อนายชยัน ชันแข็ง ได้ทราบเรื่องจึงได้มีหนังสือร้องเรียนไปถึงผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อให้ยกเลิกประกาศสอบราคาของ อบต.ทั้งสอง เนื่องจากเห็นว่าประกาศสอบราคาดังกล่าวส่งไปในทางที่มีข้อขัดแย้งและเป็นทางเลือกปฏิบัติ แต่ทางผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าประกาศสอบราคาของ อบต.ทั้งสองดังกล่าวเป็นประกาศที่ชอบด้วยกฎหมายและดำเนินการถูกต้องตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2538 ประกอบกับการที่ไม่ได้จัดส่งประกาศให้กับผู้ใดผู้หนึ่ง ไม่ถือว่าเป็นการปฏิบัติที่ผิดระเบียบจนเป็นเหตุให้มีการยกเลิกการประกาศสอบราคา ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงมิได้ยกเลิกประกาศสอบราคาดังกล่าว นายชยัน ชันแข็ง จึงนำเรื่องนี้มาฟ้องต่อศาลปกครอง

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ทางอบต. จะดำเนินการสอบราคานั้น จะต้องปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2538 ข้อ 27(1) ซึ่งระเบียบดังกล่าวได้กำหนดว่า ก่อนวันเปิดซองสอบราคาไม่น้อยกว่า 10 วันให้เจ้าหน้าที่พัสดุส่งประกาศเผยแพร่การสอบราคาและเอกสารสอบราคาไปยังผู้มีอาชีพขายหรือรับจ้างทำงานนั้นโดยตรง หรือโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ พร้อมกับให้ปิดประกาศเผยแพร่การสอบราคาไว้โดยเปิดเผย ณ ที่ทำการ อบต.และที่ทำการอำเภอ นั้น ซึ่งวัตถุประสงค์ของระเบียบนั้นคือต้องการให้มีการแข่งขันในการเสนอราคาจัดซื้อจัดจ้างเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ทางราชการ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่านายก อบต.ภูเขาเขียวและนายก อบต.ทะเลครามได้ดำเนินการส่งประกาศและเอกสารการสอบราคาไปยังผู้มีอาชีพขายหรือรับจ้างทำงานที่สอบราคา

จำนวน 6 ราย และ 11 ราย ตามลำดับ แต่ไม่ได้มีหนังสือไปถึงนายชยัน ชันแข็ง ทั้งๆ ที่นายชยัน ชันแข็ง เป็นผู้มีอาชีพรับจ้างทำงานตามที่สอบราคาและได้มีหนังสือไปถึงนายก อบต.ทั้งสองเพื่อขอทราบรายละเอียดดังกล่าว แต่ทางนายก อบต. ภูเขาเขียวแจ้งว่าไม่มีการสอบราคา และในวันเดียวกันกลับมีการประกาศสอบราคา ส่วนนายก อบต.ทะเลครามมิได้แจ้งข้อความใดแก่นายชยัน ชันแข็ง เป็นเหตุให้นายชยัน ชันแข็ง ไม่ทราบข้อมูลการสอบราคา และไม่มีโอกาสเข้าแข่งขันเสนอราคา การกระทำดังกล่าวของนายก อบต.ทั้งสองถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของข้อ 27(1) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2538 และประกาศสอบราคาของนายก อบต.ทั้งสองถือเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญสำหรับการดำเนินการออกประกาศสอบราคาจึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองชั้นต้นจึงพิพากษาให้เพิกถอนประกาศสอบราคาจ้างของนายก อบต.ทั้งสองแห่ง ■

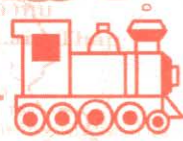

สถานีที่ 8

ขบวนที่ 8

นายฮัลโหลก็เป็นอีกคนหนึ่งที่หลงเสน่ห์สยามเมืองยิ้มของเรา เข้าให้แล้วหลังจากที่ได้มาเที่ยวในเมืองไทย เมื่อเขาได้ทราบข่าวว่ากระทรวงมหาดไทยได้มีประกาศเรื่องการพิจารณาอนุญาตให้คนต่างด้าวเข้ามา มีถิ่นที่อยู่เพื่อการลงทุนเป็นกรณีพิเศษ และสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ได้มีประกาศเรื่องระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการยื่นคำขอมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรเพื่อการลงทุนเป็นกรณีพิเศษ โดยกำหนดว่า บุคคลต่างด้าวที่จะเข้ามา มีถิ่นที่อยู่เพื่อการลงทุนเป็นกรณีพิเศษนั้นจะต้องเป็นผู้ที่นำเงินเข้ามาลงทุน เป็นจำนวนไม่น้อยกว่าสิบล้านบาท โดยมีหลักฐานรับรองจากธนาคาร ในประเทศว่ามีกรโอนเงินจากต่างประเทศเข้ามาในนามของบุคคลนั้น และมีหลักฐานการลงทุนซึ่งผ่านการรับรองจากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง

สิบล้านแลกกับการได้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศที่ตนหลงรัก คุ่มค่ามาก ในความรู้สึกรักของนายฮัลโหล คิดได้ตั้งนั้นนายฮัลโหลจึงได้โอนเงิน จำนวนสิบล้านบาทมาเปิดบัญชีฝากประจำเป็นระยะเวลา 3 ปีกับธนาคาร ในประเทศไทยซึ่งเป็นธนาคารของรัฐบาล และเข้าไปยื่นคำขอดังกล่าว ตามประกาศของทางราชการ เมื่อได้ผ่านการพิจารณาอนุญาตของ คณะกรรมการพิจารณาคคนเข้าเมืองแล้ว นายฮัลโหลดีใจมากเตรียมเก็บ ข้าวของเพื่อที่จะย้ายเข้ามาอยู่ในประเทศไทย แต่แล้วเหมือนกับวิมาน ที่วาดฝันไว้พังทลายไปต่อหน้าต่อตาเมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ออกคำสั่งไม่เห็นชอบให้นายฮัลโหลเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรตามคำขอ ที่ได้ยื่นไว้ เนื่องจากพิจารณาว่าหลักเกณฑ์ตามประกาศของสำนักงาน ตรวจคนเข้าเมืองฯ ขัดกับหลักเกณฑ์ตามประกาศกระทรวงมหาดไทยฯ โดยเห็นว่า นายฮัลโหลมีเพียงเงินฝากประจำกับธนาคารในประเทศ จำนวนสิบล้านบาทเท่านั้น แต่ไม่ได้มีหลักฐานการลงทุนที่ผ่านการรับรอง จากหน่วยงานราชการใดๆ ทั้งสิ้น จึงแสดงว่านายฮัลโหลไม่ได้นำเงินนั้น ไปลงทุนประกอบกิจการใดๆ ทำให้ขัดต่อเจตนารมณ์ของประกาศ กระทรวงมหาดไทย นอกจากนั้นยังได้ตรวจสอบคุณสมบัติของนายฮัลโหล ในทางลับพบข้อมูลว่าเป็นบุคคลที่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 อีกด้วย นายฮัลโหลเห็นว่าคำสั่ง

ดังกล่าวไม่เป็นธรรมกับตนเพราะมีชาวต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทย โดยใช้การซื้อพันธบัตรรัฐบาลหรือซื้ออาคารชุดเพื่ออยู่อาศัยซึ่งก็มีลักษณะคล้ายๆกับตนแต่ได้รับการพิจารณาให้เข้ามาลงทุนในประเทศไทยได้ นายฮัลโหลจึงนำเรื่องนี้มาฟ้องต่อศาลปกครอง

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การพิจารณาอนุญาตให้คนต่างด้าวเข้ามามีถิ่นที่อยู่เพื่อการลงทุน เป็นกรณีพิเศษ มีเจตนารมณ์ต้องการรองรับคนต่างด้าวที่เข้ามาลงทุน เพื่อประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถทำได้มากขึ้นกว่าปกติ และให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของประเทศและของโลกในขณะนั้น การนำเงินเข้ามาลงทุนตามประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับนี้จึงมิได้มีความหมายแต่เพียงการประกอบธุรกิจเพื่อแสวงหาผลกำไรแต่หมายรวมถึงกรณีอื่นๆ ด้วย เช่น การซื้ออาคารชุด ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาการชบเซาของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ หรือการซื้อพันธบัตรรัฐบาลก็มีลักษณะเหมือนกับการฝากเงินกับธนาคาร ดังนั้นการฝากเงินประจำ 3 ปี กับธนาคารภายในประเทศจึงเป็นการทำให้เงินจำนวนนั้นเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากธนาคารผู้รับฝากเงินยอมนำเงินไปใช้ในกิจการตามวัตถุประสงค์ของธนาคาร และถือได้ว่าการฝากเงินประจำกับธนาคารภายในประเทศเป็นการลงทุนที่เป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของประเทศแล้ว อีกทั้งการตีความว่าหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องยอมหมายถึงองค์การของรัฐทุกประเภทที่เกี่ยวข้องและสามารถออกคำรับรองในการนำเงินมาลงทุนได้ ไม่ใช่เฉพาะส่วนราชการเท่านั้น ในกรณีของนายฮัลโหลนี้เมื่อได้ฝากเงินประจำ 3 ปี กับธนาคารภายในประเทศและเป็นธนาคารที่เป็นองค์การของรัฐแล้ว ธนาคารนั้นยอมที่จะสามารถรับรองการนำเงินเข้าฝากประจำ 3 ปี ของนายฮัลโหลได้ และจากการสืบสวนของสำนักงานตำรวจสันติบาล ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดๆ ที่จะแสดงได้ว่านายฮัลโหลเป็นบุคคลต้องห้ามตามมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 จึงแสดงได้ว่านายฮัลโหลมีคุณสมบัติครบถ้วนตามหลักเกณฑ์การพิจารณาอนุญาต อีกทั้งแต่เริ่มโครงการดึงนักลงทุนจากต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนในประเทศไทย

จนถึงปัจจุบันได้มีการเห็นชอบให้คนต่างด้าวที่ขออนุญาตเข้ามามีถิ่นที่อยู่เพื่อการลงทุนเป็นกรณีพิเศษโดยมีหลักฐานการลงทุนด้วยการฝากเงินประจำกับธนาคารภายในประเทศเช่นเดียวกับนายฮัลโหล ไปแล้วจำนวนทั้งสิ้น 404 คน ประกอบกับหลักเกณฑ์ของประกาศสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองไม่ขัดกับหลักเกณฑ์ของประกาศกระทรวงมหาดไทย

ดังนั้น การที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีคำสั่งไม่เห็นชอบให้นายฮัลโหลเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรเพื่อการลงทุนเป็นกรณีพิเศษจึงเป็นคำสั่งที่เนื่องมาจากการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบด้วยเจตนาารมณ์ของกฎหมายและมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม **ศาลปกครองสูงสุด จึงพิพากษา** ให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวและให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาและมีคำสั่งเกี่ยวกับคำขอของนายฮัลโหลเสียใหม่ให้ถูกต้องตามกฎหมาย **คราวนี้ นายฮัลโหลของเราคงได้เข้ามาอยู่ในประเทศไทย สมใจอยากเสียที !!!** ■

สถานีที่ 9

ปอมมีส่วน(แบ่ง)ด้วยคน

ปอมมีส่วน(แบ่ง)ด้วยคน

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.69/2547

มีเงินนับเป็นน้อง มีทองนับเป็นพี่ แต่บางทีคนที่
เป็นพี่น้องคลานตามกันมาอาจจะกลายเป็นคนไม่รู้จักกัน
ไปเลยก็ได้ ถ้ามีเรื่องเงินทองและผลประโยชน์เข้ามา
เกี่ยวข้อง ดังเช่นสถานีคดีปกครองสถานีนี้ที่ขอหยิบยก
กรณีศึกษาที่น่าสนใจเกี่ยวกับการมรดกที่ได้รับส่วนแบ่ง
ที่ดินมรดก ที่เกิดปัญหาขึ้น เมื่อหญิงคนหนึ่งเกือบจะ
เสียสิทธิในทรัพย์มรดกอันพึงได้จากการแบ่งที่ดิน
มรดกของบิดาโดยชอบด้วยกฎหมาย

คณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัด ได้มีหนังสือรับรองว่านางอวภาค เป็นบุตรของเจ้ามรดก ประกอบกับนายจักรวาลเป็นผู้แจ้งการเกิดว่าตนเป็น บิดาของนางอวภาคตามสำเนาสูติบัตร ซึ่งออกโดยนายทะเบียน สำนัก ทะเบียนตำบลแห่งหนึ่ง นางอวภาคได้ใช้ชื่อสกุลว่า ยั่งยืน และมีที่อยู่ อยู่บ้านเลขที่เดียวกันกับนายจักรวาลตลอดมาจนกระทั่งนายจักรวาล ถึงแก่กรรมไป พุทธิการณ์ดังกล่าวถือได้ว่านายจักรวาลได้รับรองว่า นางอวภาคเป็นบุตรของตน นางอวภาคจึงเป็นผู้มีสิทธิได้รับมรดกของ นายจักรวาล การที่นายดิน นายน้ำ นายลม นายไฟ และผู้ใหญ่บ้าน หมู่บ้านดังกล่าวได้ให้ถ้อยคำยืนยันรับรองต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ว่า นายจักรวาล เจ้ามรดก มีทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกเพียงสี่คนโดยไม่มีชื่อ ของนางอวภาคเป็นผู้ขอรับมรดก จึงเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับทายาทผู้มีสิทธิ ได้รับมรดกที่ไม่ถูกต้อง เป็นเหตุให้พนักงานเจ้าหน้าที่เชื่อว่ามีเฉพาะ นายดินกับพวกรวมสี่คน เป็นผู้ที่มีสิทธิได้รับมรดกของนายจักรวาลและ ดำเนินการจดทะเบียนโอนมรดกให้ตามที่นายดินกับพวกรวมสี่คนแสดง หลักฐานการจดทะเบียนโอนมรดกดังกล่าว จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

และในประเด็นที่เจ้าพนักงานที่ดินซึ่งเป็นผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ ดำเนินการแก้ไขการจดทะเบียนโอนมรดกที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งที่ นางอวภาคได้ร้องขอด้วยวาจาต่อผู้ถูกฟ้องคดีขอให้แก้ไขการจดทะเบียน ดังกล่าวรวม 4 ครั้ง แต่กลับแจ้งให้นางอวภาคไปใช้สิทธิทางศาล เพื่อฟ้อง ขอแบ่งทรัพย์มรดก ทั้งๆ ที่ตามกฎหมายแล้ว เจ้าพนักงานที่ดินมีหน้าที่ต้อง รายงานข้อเท็จจริง พร้อมเหตุผลไปยังผู้บังคับบัญชาตามลำดับ เพื่อดำเนินการ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อสั่งเพิกถอนหรือแก้ไขการจดทะเบียน ดังกล่าวต่อไปนั้น ถือว่าเป็นเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย อันมีลักษณะเป็นการสร้างชั้นตอนโดยไม่จำเป็น หรือสร้างภาระให้เกิด กับประชาชนเกินสมควร ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (1) แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 **ศาลปกครองสูงสุด จึงพิพากษา**ให้เพิกถอนการจดทะเบียนโอนมรดกโฉนดที่ดินดังกล่าว

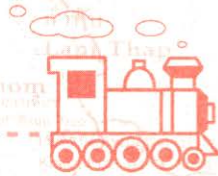
เรื่องราวทั้งหมดนี้จึงจบลงด้วยความสมหวังของนางอวภาค ที่สมควร
ได้รับมรดกตามสิทธิที่พึงมีภายใต้กฎหมายที่บัญญัติไว้ ■

สถานีที่ 10

เหตุเกิดในแวดวงสีกาภิ

6 เหตุเกิดในแวดวงสีจางี้

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.9/2547

“โตขึ้นหนูอยากจะเป็นอะไร” ประโยคคำถาม
ที่มักจะถูกถามอยู่บ่อยๆ ในวัยเด็กและหนึ่งใน
คำตอบยอดนิยมที่ผ้าขาวตัวน้อยๆ มักจะตอบก็คือ
“ตำรวจ” หรือผู้พิทักษ์สันติราษฎร์นั่นเอง

พระเอกก็เป็นหนึ่งในนั้นที่ตอนเด็กใฝ่ฝันอยากจะเป็นตำรวจ ใฝ่ฝันอยากใส่เครื่องแบบสีทากี้ และเขาก็ได้ทำตามที่ฝันไว้ได้สำเร็จ ปัจจุบันพระเอก เป็นรองผู้กำกับการหัวหน้าสถานีตำรวจภูธรแห่งหนึ่ง เป็นธรรมชาติของคน ที่เมื่อความฝันขั้นแรกบรรลุแล้วด้วยการได้ทำอาชีพที่ตั้งใจ ก็อยากที่จะทำตามฝันขั้นต่อไป นั่นก็คือการก้าวหน้าในอาชีพการงานของตน พระเอกก็เช่นกัน ดังนั้นเมื่อมีการเปิดอบรมหลักสูตรผู้กำกับการ จำนวน 3 รุ่น เขาก็ไม่รอช้า รีบไปสมัครเข้ารับการสอบคัดเลือกทันที ก่อนที่จะมีการสอบคัดเลือก 1 วัน มีข่าวลือว่าข้อสอบเข้ารับการอบรมหลักสูตรดังกล่าวรั่วไหลออกมาภายนอก และเมื่อวันประกาศผลสอบมาถึง พระเอกรอลุ้นผลการสอบด้วยความตื่นเต้น แต่อนิจจา! พระเอกและเพื่อนของพระเอกที่ทำงานอยู่สถานีตำรวจใกล้ ๆ กัน สอบไม่ผ่าน เมื่อสอบไม่ผ่านเพื่อนของพระเอกก็ย้อนกลับไปถึงข่าวลือที่ว่า มีข้อสอบรั่วไหลก่อนที่จะมีการสอบคัดเลือก เพื่อนของพระเอกจึงได้มีหนังสือร้องทุกข์ไปถึงประธานกรรมการการสอบและผู้บังคับบัญชาที่ดูแลสถาบันพัฒนาข้าราชการตำรวจและกองบัญชาการการศึกษาถึงการทุจริตที่เกิดขึ้น เมื่อผลการสืบสวนปรากฏข้อเท็จจริงว่าข้อสอบบางส่วนได้มีการเผยแพร่ไปยังผู้เข้าสอบบางคนก่อนมีการสอบ 1 วัน จึงทำให้รู้ข้อสอบก่อนเข้าทำการสอบ จึงถือว่ามี การทุจริตเกิดขึ้น แต่ปรากฏว่าผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกลับเพิกเฉยต่อการสอบที่ไม่สุจริต และยังได้ดำเนินการรับรองผลการสอบคัดเลือกโดยได้เรียกให้ผู้ที่ยังสอบผ่านมารับการอบรมทั้ง 3 รุ่น เมื่อเป็นเช่นนั้นพระเอกจึงนำเรื่องนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งให้เพิกถอนประกาศผลการสอบคัดเลือกดังกล่าว แต่ยังไม่ทันที่จะได้รับทราบผลการพิจารณาพิพากษา พระเอกก็กลับมาয়ศาลปกครองอีกครั้งเพื่อขอถอนฟ้อง เนื่องจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติได้ให้กองบัญชาการศึกษาคัดอบรมหลักสูตรผู้กำกับการขึ้นอีก 3 รุ่น ให้แก่ผู้ที่สอบไม่ผ่านซึ่งรวมถึงพระเอกด้วย แต่ศาลปกครองพิจารณาแล้วเห็นว่าการยินยอมของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติที่ให้พระเอกและผู้ที่ยังสอบไม่ผ่านการคัดเลือกทุกคนได้เข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรผู้กำกับการ

เป็นการสมยอมกันโดยไม่เหมาะสม เนื่องจากไม่เป็นไปตามหลักการในการคัดเลือกผู้เข้ารับการอบรมหลักสูตรผู้กำกับกับการด้วยวิธีการสอบที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติได้กำหนดไว้ จึงไม่อนุญาตให้ถอนฟ้อง

และเมื่อศาลปกครองได้ดำเนินการพิจารณาถึงการสอบที่มีการทุจริตเกิดขึ้น รวมทั้งผลที่เกิดจากการทุจริตดังกล่าวซึ่งนอกจากจะก่อให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบในการสอบแข่งขันในหมู่ข้าราชการตำรวจแล้วยังมีผลกระทบทำให้ประชาชนทั่วไปและข้าราชการตำรวจในหน่วยงานเกิดความเข้าใจผิด เสื่อมความเชื่อถือศรัทธาต่อระบบการบริหารจัดการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษาให้เพิกถอนประกาศผลการคัดเลือกการเข้าอบรมหลักสูตรผู้กำกับการทั้ง 3 รุ่น โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ประกาศผลการสอบดังกล่าวแล้วทำการสอบคัดเลือกใหม่

ส่วนในการที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติใช้ดุลพินิจรับรองผลการคัดเลือกดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ข้าราชการตำรวจเดิมเป็นข้าราชการพลเรือนประเภทหนึ่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนพ.ศ.2518การบริหารงานบุคคลของข้าราชการตำรวจเป็นไปตามมติคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน กฎ ก.พ.ระเบียบข้อบังคับ ก.พ.ทุกประการ ถึงแม้ว่าต่อมาจะได้มีการตราพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.2521 ขึ้นใช้บังคับ แต่อย่างไรก็ตาม มาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.2521 ก็ได้บัญญัติให้นำกฎ ก.พ. มติคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ข้อบังคับ ระเบียบ หรือคำสั่งที่เคยใช้อยู่ในขณะที่ข้าราชการตำรวจอยู่ในกำกับดูแลของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับโดยอนุโลมในระหว่างที่ยังมิได้ออกระเบียบเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยข้าราชการตำรวจดังกล่าว ซึ่งการบริหารงานบุคคลของข้าราชการตำรวจเป็นอำนาจของคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ (ก.ตร.) เป็นผลให้ ก.ตร.มีอำนาจออกระเบียบกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการคัดเลือกและการสอบแข่งขัน และเมื่อเกิดกรณีทุจริตขึ้นในการคัดเลือก ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

จึงต้องมีหน้าที่นำเสนอ ก.ตร. เพื่อพิจารณาโดยอาจจะกำหนดวิธีการดำเนินการในกรณีเกิดการทุจริตในการคัดเลือกขึ้นเอง หรือนำวิธีดำเนินการที่ ก.พ.กำหนดมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และเมื่อวิธีดำเนินการดังกล่าวเป็นอำนาจตามกฎหมายของ ก.ตร. จึงทำให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติไม่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะใช้ดุลพินิจดำเนินการในกรณีทุจริตตามที่เห็นสมควรและกรณีที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติใช้ดุลพินิจรับรองความถูกต้องการสอบคัดเลือกโดยประกาศผลการสอบและให้รองผู้กำกับทำการทุกคนที่เข้าสอบคัดเลือกได้เข้ารับการอบรมหลักสูตรผู้กำกับการทั้ง 3 รุ่น ถือเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่มีเหตุผลและไม่ชอบด้วยกฎหมาย ■

สถานีที่ 11

ช่วยด้วย!!! หนูดัด F

ช่วยด้วย !!! หนูติด F

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองกลาง ที่ 325/2547

คนทุกคนเมื่อได้ลงมือทำสิ่งใดแล้วก็ตามมักจะคาดหวังถึงสิ่งที่จะได้รับในทางด้านบวกเสมอ อาทิเช่น ไปสมัครงานก็หวังจะได้งานในตำแหน่งที่ดีๆ ไปสมัครเข้าแข่งขันก็หวังจะได้เป็นผู้ชนะเลิศ ทำข้อสอบก็ต้องการจะสอบได้คะแนนมากๆ หรือแม้แต่ซื้อล็อตเตอรี่ก็หวังจะถูกรางวัลกับเขาเหมือนกัน แต่ในบางครั้งสิ่งที่คาดหวังก็อาจไม่ได้ตามที่ต้องการและกลับตาลปัตรส่งผลเสียอย่างร้ายแรงมาให้กับตัวเอง ดังเช่นเรื่องราวของนางสาวเขียนสวยที่ถูกทางมหาวิทยาลัยออกคำสั่งลงโทษให้เกรด F หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ สอบตกนั่นเอง เนื่องจากไม่ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติของนักศึกษาในการสอบ

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อนางสาวเขียนสวยได้เข้าสอบในวิชาเลือกของตนเองระหว่างที่กำลังขะมักเขม้นทำข้อสอบอยู่นั้น นางสาวเขียนสวยอยากจะรู้ว่าตนเองทำข้อสอบได้มากน้อยเพียงใดจึงได้คัดลอกบางประโยคของข้อสอบและคำตอบของตนเองซึ่งเป็นภาษาอังกฤษลงในใบแทนบัตรประจำตัวนักศึกษาของตนเพื่อจะนำมาตรวจกับเนื้อหาในหนังสือว่าตนตอบถูกต้องตรงกับในหนังสือหรือไม่ ในจังหวะเดียวกันกรรมการผู้คุมสอบได้เดินมาพบจึงได้สอบถามนางสาวเขียนสวยและเมื่อได้ทราบเหตุผลแล้วกรรมการคุมสอบเห็นว่านางสาวเขียนสวยน่าจะทำผิดข้อบังคับของมหาวิทยาลัยที่กำหนดไว้ในเรื่องเกี่ยวกับการสอบ จึงได้ทำรายงานพฤติกรรมของนางสาวเขียนสวยถึงประธานกรรมการสอบเพื่อให้ดำเนินการสอบสวนต่อไป หลังจากนั้นคณะกรรมการสอบได้เรียกนางสาวเขียนสวยมาชี้แจงข้อเท็จจริง และไม่นานก็ได้มีมติว่านางสาวเขียนสวยกระทำความผิดข้อบังคับของมหาวิทยาลัยในส่วนที่ว่าด้วยข้อปฏิบัติของนักศึกษาในการสอบ คณะบดีจึงได้มีคำสั่งของคณะสั่งลงโทษนางสาวเขียนสวยโดยให้ได้รับ F ในรายวิชาดังกล่าวและให้พักการศึกษา 1 ภาคการศึกษา

67

ภายหลังจากที่นางสาวเขียนสวยได้รับทราบคำสั่งลงโทษดังกล่าวแล้วจึงได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อมาคณะบดีได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาเรื่องอุทธรณ์ของนางสาวเขียนสวยและหลังจากนั้นจึงได้จัดทำรายงานผลเสนอต่ออธิการบดีและอธิการบดีได้มีคำสั่งยืนยันตามผลที่ได้รับรายงานมา นางสาวเขียนสวยจึงนำเรื่องนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองเนื่องจากเห็นว่าคำสั่งลงโทษดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่คณะบดีได้มีคำสั่งลงโทษนางสาวเขียนสวยโดยวินิจฉัยว่านางสาวเขียนสวยได้กระทำความผิดตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย ซึ่งข้อบังคับดังกล่าวได้กำหนดว่าผู้เข้าสอบต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามข้อความที่แจ้งไว้ในข้อสอบ เมื่อส่งสมุดคำตอบและกระดาษคำตอบแล้วจะขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงมิได้ ดังนั้นข้อบังคับดังกล่าวจึงมุ่งบังคับผู้เข้าสอบให้ปฏิบัติตามคำสั่งที่ระบุไว้

ในข้อสอบ หรือก็คือมุ่งเน้นในเรื่องของ "วิธี" การทำข้อสอบ ส่วนข้อห้ามเกี่ยวกับการนำข้อสอบหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อสอบออกนอกห้องสอบนั้น ไม่ปรากฏว่ามีการกำหนดไว้เป็นการเฉพาะ การที่คณบดีได้นำข้อบังคับดังกล่าวมาปรับใช้โดยการระบุคำสั่งไว้ที่ปกหน้าของข้อสอบว่าห้ามนำข้อสอบหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของข้อสอบออกนอกห้องสอบเป็นการปรับบทกฎหมายที่ไม่ตรงกับเจตนารมณ์ของกฎหมาย เพราะคำสั่งห้ามนำข้อสอบหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของข้อสอบออกนอกห้องสอบเป็นคำสั่งห้ามที่มุ่งควบคุมพฤติกรรมของผู้เข้าสอบภายหลังจากที่ได้ทำข้อสอบดังกล่าวเสร็จแล้ว มิใช่เป็นคำสั่งหรือข้อห้ามเกี่ยวกับวิธีการทำข้อสอบตามเจตนารมณ์ที่แท้จริงของข้อบังคับดังกล่าว ดังนั้นการที่คณบดีวินิจฉัยว่านางสาวเขียนสวยกระทำความผิดตามข้อ 9 แห่งข้อบังคับดังกล่าว จึงเป็นการวินิจฉัยที่คลาดเคลื่อนไปจากเจตนารมณ์ของข้อกำหนดและเป็นการขยายความข้อกำหนดให้เป็นผลร้ายแก่นางสาวเขียนสวยอันเป็นการวินิจฉัยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

และสำหรับการที่นางสาวเขียนสวยได้คัดลอกบางประโยคของข้อสอบและคำตอบของตนเองลงในใบแทนบัตรประจำตัวนักศึกษานั้น เมื่อพิจารณาในข้อความที่นางสาวเขียนสวยคัดลอกออกมาแล้วถ้าไม่ได้นำมาเปรียบเทียบกับเนื้อหาของข้อสอบก็ไม่สามารถที่จะเข้าใจความหมายได้ การคัดลอกคำถามและคำตอบบางส่วนของนางสาวเขียนสวย จึงไม่ถึงว่าเป็นการฉีกหรือนำสมุดคำตอบและกระดาษคำตอบที่สมบูรณ์ออกจากห้องสอบคณะฯ ตามที่ยกขึ้นกล่าวอ้างในการลงโทษตามข้อบังคับ และสรุปได้ว่าการกระทำดังกล่าวต้องการเพียงเพื่อที่จะนำไปตรวจสอบว่าได้เลือกคำตอบถูกต้องหรือไม่เท่านั้น

จากเหตุผลดังกล่าวจึงเห็นว่าการกระทำของนางสาวเขียนสวยไม่มีความผิดฐานไม่ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติของนักศึกษาในการสอบแต่อย่างใด ดังนั้นการวินิจฉัยว่านางสาวเขียนสวยมีความผิดดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และจากการลงโทษนางสาวเขียนสวยให้ได้รับเกรด F ในวิชาที่

สอบและให้พักการศึกษา 1 ภาคการศึกษานั้น ในการกำหนดโทษดังกล่าว โดยอาศัยอำนาจในข้อ 15.1.3 แห่งระเบียบมหาวิทยาลัยว่าด้วยระบบ การศึกษาสำหรับชั้นปริญญาบัตรบัณฑิต พ.ศ.2540 ซึ่งได้กำหนด บทลงโทษในกรณีที่ เป็นความผิดอย่างอื่นที่ระบุไว้ในข้อปฏิบัติของนักศึกษา ในการสอบว่า ให้ลงโทษตามควรแก่ความผิดนั้น แต่จะต้องไม่เกินกว่า ระดับโทษต่ำสุดของความผิดทุจริต คือให้ลงโทษโดยให้ได้รับ F ในรายวิชาที่กระทำผิดระเบียบการสอบ ส่วนรายวิชาอื่นที่ยังไม่ได้สอบ ก็ให้ดำเนินการสอบตามปกติและให้ได้ผลการสอบตามที่สอบได้จริง และให้พิจารณาพักการศึกษาไม่ต่ำกว่า 1 ภาคการศึกษาหรืออาจให้พ้น สถานภาพการเป็นนักศึกษา และอาจลงโทษตัดคะแนนความประพฤติ ตามระเบียบว่าด้วยวินัยนักศึกษา ถ้ายังไม่พ้นสถานภาพการเป็นนักศึกษา ทั้งนี้ตามพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งการกระทำ แต่ในกรณีของนางสาว เขียนสวย ซึ่งเป็นความผิดอย่างอื่นที่ไม่ใช่การทุจริต การกำหนดโทษว่า จะสมควรจะลงโทษให้เท่ากับระดับต่ำสุดดังกล่าวหรือจะลงโทษให้น้อยกว่า นี้ก็ยอมทำได้ ทั้งนี้ก็ต้องเป็นเรื่องของการใช้ดุลพินิจให้เกิดความเหมาะสม ในแต่ละกรณี แต่เนื่องจากกรณีนี้ศาลได้วินิจฉัยแล้วว่า การกระทำของ นางสาวเขียนสวยไม่เป็นความผิดฐานไม่ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติของ นักศึกษาในการสอบ ดังนั้นการที่คณบดีได้มีคำสั่งลงโทษให้ได้รับสัญลักษณ์ F ในวิชาที่สอบและให้พักการศึกษา 1 ภาคการศึกษาจึงเป็นการลงโทษ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย **ศาลปกครองชั้นต้นจึงพิพากษา** ให้เพิกถอนคำสั่ง ลงโทษดังกล่าวของนางสาวเขียนสวย ที่คราวนี้เหมือนกับยกภูเขาออกจากอก และคงไม่อยากจะแนะนำก่อนใครๆ ด้วยวิธีนี้อีกต่อไปแน่นอน ■

เอกสารประชาสัมพันธ์ของสำนักงานศาลปกครอง ประจำปี 2555

หนังสือที่นี้...สถานีคดีปกครอง เล่ม 1

หนังสือที่นี้...สถานีคดีปกครอง เล่ม 2

หนังสือข้อควรรู้ก่อนไปศาลปกครอง

หนังสือการตุลาการระงับข้อพิพาทเกี่ยวกับศาลปกครอง ชุด สารพันปัญหาคดีปกครอง เล่ม 1

หนังสือการตุลาการระงับข้อพิพาทเกี่ยวกับศาลปกครอง ชุด สารพันปัญหาคดีปกครอง เล่ม 2

หนังสือคดีปกครอง...รู้ไว้บอกต่อ

หนังสือแนะนำศาลปกครอง

แผ่นพับ เรื่อง การเตรียมคำฟ้อง

แผ่นพับ เรื่อง 4 ขั้นตอนสำคัญ ของการดำเนินคดีในศาลปกครอง

แผ่นพับ เรื่อง ระยะเวลาการฟ้องคดีปกครอง

แผ่นพับ เรื่อง วิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา

แผ่นพับ เรื่อง รู้จักกับตุลาการผู้แถลงคดีปกครอง

แผ่นพับ เรื่อง ระบบไต่สวน

แผ่นพับ เรื่อง การอุทธรณ์คำสั่งหรือคำพิพากษา

แผ่นพับ เรื่อง ศูนย์บริการประชาชน

วีซีดี เรื่อง การฟ้องคดีปกครอง

สนใจเอกสารประชาสัมพันธ์หรือสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติม โทร. 0 2141 - 1111

หรือ

Call Center
1355

ศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองกลางและสำนักงานศาลปกครอง

เลขที่ 120 หมู่ที่ 3 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210

www.admincourt.go.th